

Μετα από λίγο ένα μεγάλο πέπλο κάλυψε τον ουρανό με τις χρυσές δροσοσταλίδες του. Τα κορίτσια καληνύχτησαν η μία την άλλη και υποσχέθηκαν πως θα έφερναν τα υλικά που είχαν συζητήσει πρωτότερα την επόμενη ημέρα. Ευτυχώς πάντως που τα σπίτια των κοριτσιών ήταν κοντά και έτσι δεν χρειάστηκε να περπατήσουν πολύ.

- **Λούκι!** Γύρισαν οι γονείς? Φώναξε η Λαμπρινή.
- Όχι ακόμα. Θα γυρίσουν αύριο μαζί με την γιαγιά και τον παππού σου. Είπε η **Λούκι.**
- Yes !! Προλαβαίνω να τους ζητήσω κάτι που επιθυμώ? Πριν νυκτώσει περισσότερο, Παρακάλεσε!
- Πήγαινε.

Η Λαμπρινή πήγε γρήγορα και τους πήρε τηλέφωνο. Φυσικά τους ζήτησε τα υλικά που χρειαζόταν.

Μετά η Λαμπρινή κουρασμένη ως ήταν έτρεξε στο δωμάτιο της και έπεσε ψόφια στο κρεβάτι της. Σκεφτόταν όλη την σημερινή περιπέτεια με το Ρίγκο.

< Σίγουρα θα το συμπαθήσω κάποια μέρα. Πάντως τα σκυλιά δεν μου αρέσουν και ιδιαίτερα >. Και αυτές ήταν οι τελευταίες σκέψεις της ημέρας. Η Λαμπρινή έκλεισε τα ματάκια της και αποκοιμήθηκε γλυκά. Ο ύπνος της ήταν ότι έπρεπε, ότι θα ήθελε κάθε παιδί να έχει. Και ο ήλιος άρχισε να ανατέλλει πίσω από τα πανώφυλλα βουνά. Η Λαμπρινή σηκώθηκε γρήγορα και έτρεψε στον καθρέπτη. Πήρε τη χτένα και άρχισε γρήγορα να χτενίζει τα ξανθά μαλλιά της, έριξε λίγο νερό στα γαλάζια μάτια της και πήγε να ντυθεί. Φόρεσε την άσπρη μπλούζα της με το γαλάζιο τζην σορτσάκι της και έτρεξε γρήγορα στην αυλή. Εκεί αντίκρουσε τους γονείς της, τον παππού της και την γιαγιά της που στο μεταξύ είχαν επιστρέψει πρωί πρωί. Έκανε σε όλους μια τρυφερή και σφικτή αγκαλιά, τους ευχαρίστησε για τα δώρα, τα πήρε και έφυγε για να συναντήσει της φίλες της.

Πρώτα συνάντησε την Μαργαρώ.

ΩΩΩ! Καλημέρα την χαιρέτησε η Λαμπρινή.

- Έφερες τα πράγματα? Ρώτησε η Μαργαρώ?
- Μα και φυσικά. Εδώ τα έχω. Ξέρεις όμως που κοιμήθηκε ο Ρίγκο?
- Ναι στο σπίτι της Κωνσταντίνας. Είχε σκύλο παλιότερα και έχει ακόμα τα μαξιλαράκια που κοιμόταν. Εκεί τον έβαλε.
- Τέλεια! Να πω κάτι? Έχω βρει όνομα για την ομάδα διάσωσης που σχεδιάζουμε. Θα μας αποκαλούν < οι χνουδωτοί φίλοι > είπε η Λαμπρινή.
- Ουάου! Φιλενάδα! πρώτο!
- Θέλεις να έρθεις στο σπίτι μου για να περιμένουμε και τις άλλες? Ρώτησε η Λαμπρινή.
- Δεν χρειάζεται, ακούστηκε μια φωνή.
- Είμαστε ήδη εδώ!